

N:o 194.

Af herr **P. P. Waldenström**, om ändring af § 46 af instruktionen för medicinalstyrelsen den 2 november 1877.

Det är en vår svenska samhällsordning genomgående grundsats, att den medborgare, som tror sig hafva blifvit af underordnad myndighet orätt bedömd, eger rätt att deröfver anföra besvär hos öfverordnad och i sista hand hos Kongl. Maj:t. En klass är emellertid i visst fall derifrån utesluten, och det är läkarne. Om en läkare af medicinalstyrelsen erhåller en varning, om än så oförtjent i sak och amper i form, så får han deröfver icke anföra besvär (kongl. instruktionen för medicinalstyrelsen den 2 november 1877 § 46). Det synes dock icke rimligt, att *han* ensam skall vara gent emot medicinalstyrelsen beröfvad en rättighet, som tillkommer, så vidt jag vet, hvarje annan högre eller lägre embets- och tjänsteman gent emot den myndighet, under hvilken han står.

Man kunde tänka, att saken icke har någon egentlig praktisk betydelse. Men att så icke är förhållandet, visar en händelse, som just nyss tilldragit sig, och hvarom jag genom i dag ankomna gefletidningar erhållit kännedom. Medicinalstyrelsen hade affordrat biträdande provinsialläkaren E. Nylander i Gefle förklaring med anledning af en dödsattest. Sedan denna förklaring afgifvits, hemstälde styrelsen till justitiekanslern, om han icke kunde finna skäl åtala Nylander inför domstol. Justitiekanslern måste hafva ansett Nylanders förklaring tillfredsställande, efter som han gaf styrelsen ett afböjande svar. Men nu har styrelsen i stället sjelf tilldelat

Nylander »en allvarlig föreställning och varning för det stora oförstånd i läkarekallets utöfvande, som han visat genom att afgifva ifrågavarande dödsattest, utan att dertill under för handen varande omständigheter hafva egt befogenhet, och som dessutom ytterligare röjt sig i den af honom afgifna förklaring». I ljuset af justiekanslerns skrifvelse måste en sådan bestraffning framstå såsom obefogad, äfven om den icke vore det, och den bestraffade är dock utan möjlighet att öfverklaga densamma och derigenom få den understäld Kongl. Maj:ts pröfning.

Då ett sådant förhållande icke kan anses annat än abnormt, så tillåter jag mig anhålla,

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om sådan ändring i nådiga instruktionen för medicinalstyrelsen den 2 november 1877 § 46, att läkare må medgifvas rättighet att öfver af medicinalstyrelsen meddelad varning anföra besvär liksom öfver annan bestraffning.

Stockholm 31 januari 1898.

P. Waldenström.